

# DZIEŃ WYDAWNICTWA „ZNAKI CZASU”

I kwartał 2020 roku • Zbiórka darów: 11 stycznia • Projekt Wydawnictwa „Znaki Czasu”

## Audiobooki w misji



### Seria KONFLIKT WIEKÓW w wersji audio

Czy wiesz, że popularność audiobooków w Polsce systematycznie rośnie? Książka do słuchania stała się cenionym zamiennikiem tradycyjnej formy lektury. Badania wykazują, że aż 72% Polaków słucha audiobooków podczas codziennego przemieszczania się środkami transportu publicznego, a 65% w trakcie jazdy samochodem. Dla 74% badanych książki do słuchania są niezastąpionymi towarzyszami podróży i wakacyjnego odpoczynku.

W tym roku Wydawnictwo „Znaki Czasu” przystępuje do realizacji projektu *Słowo mówione*. Zamierzamy stworzyć platformę on-line z łatwo dostępnymi audiobookami. Znajdą się na niej w wersji audio archiwalne i nowe — najciekawsze książki adwentystyczne, które zamierzamy nagrać w 2020 roku.

Pragniemy w ten sposób nieść naszym rodakom nadzieję, zachętę i ostrzeżenie w świecie pogłębiającego się pesymizmu i niepewności. Dzięki twojemu wsparciu finansowemu będziemy w tym jeszcze bardziej skuteczni!

Liczymy na ciebie.

### Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w koszyku.
2. Dary można również przekazać bezpośrednio na konta bankowe Wydawnictwa „Znaki Czasu”: **35 1240 6003 1111 0010 6365 5673**, z dopiskiem: **Audiobooki w misji**.

# Z JEROZOLIMY DO BABILONU



SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 4 stycznia

---

**STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA:** 2 Krl 21,10-16; Dn 1,1-21; Ga 2,19-20; Mt 16,24-26; 2 Kor 4,17; Jk 1,5.

**TEKST PAMIĘCIOWY:** „A Bóg dał tym czterem młodzieńcom znajomość i rozumienie wszelkiego pisma i mądrości; Daniel zaś znał się na wszelkiego rodzaju widzeniach i snach” (Dn 1,17).

Autorzy ksiąg biblijnych nie wzbraniли się przed ukazywaniem słabości upadłej natury ludzkiej. Od 3. rozdziału *Księgi Rodzaju* ludzka grzeszność i jej smutne skutki są przedstawiane wyraźnie i otwarcie. Jednocześnie widzimy też przypadki tych, którzy wykazywali się wielką wiernością wobec Boga, nawet w obliczu silnych wpływów skłaniających ich do niewierności. Jedne z najbardziej przejmujących przykładów takiej wierności zostały ukazane właśnie w *Księdze Daniela*.

Jednak gdy studiujemy *Księgę Daniela*, powinniśmy pamiętać, że prawdziwym bohaterem tej księgi jest Bóg. Tak przywykliśmy już do opowiadań podkreślających wierność Daniela i jego towarzyszy, iż zapominamy wywyższać wierność Tego, który kierował tymi młodymi ludźmi i podtrzymywał ich w duchowym starciu z potęgą i pokusami Babilonii. Być wiernym we własnym kraju i znanym sobie środowisku, to już jest wielkie wyzwanie, a co dopiero, gdy znajdujemy się pod presją obcego kraju, obcej kultury i obcej religii. Jednak ludzie są w stanie sprostać wyzwaniom, jeśli — podobnie jak to było w przypadku apostoła Pawła — wiedzą, komu zawierzyli (zob. 2 Tm 1,12) i komu ufają.

Na pierwszy rzut oka *Księga Daniela* zaczyna się w smutnym tonie klęski. Judea została podbita przez Nebukadnesara, a naczynia świątynne zostały zabrane z Jerozolimy do ziemi Szinear. Słowo Szinear występuje w *Biblii* w Rdz 11,2 jako nazwa krainy, w której budowano wieżę Babel. Szinear to złowrogi znak nawiązujący do projektu związanego z otwartym zaparciem się Boga. Choć budowniczym wieży Babel nie udało się zrealizować zamiaru dotarcia do nieba, to zewnętrzne znaki sugerowały, że Nebukadnesar i jego bogowie mieszkający w ziemi Szinear pokonali Boga Przymierza — Boga Izraela.

Jednak już pierwsze wersety *Księgi Daniela* wyjaśniają, że klęska Jerozolimy nie wynikała z nadzwyczajnej potęgi babilońskiego króla, ale nastąpiła raczej wskutek tego, iż „Pan wydał w jego [Nebukadnesara] ręce Jojakima, króla judzkiego” (Dn 1,2). Znacznie wcześniej Bóg zapowiedział, że jeśli Jego lud zapomni o Nim i złamie przymierze, to On wyśle Izraelitów do niewoli w obcym kraju. Tak więc Daniel dobrze wiedział, że pomimo militarnej potęgi Babilonii to Bóg Niebios kieruje biegiem historii. To właśnie ta wyraźna wizja najwyższej władzy Boga podtrzymywała młodych wygnańców oraz dawała im siłę i odwagę do stawiania czoła pokusom i naciskom w Babilonii.

**Przeczytaj 2 Krl 21,10-16; 24,18-20; Jr 3,13. Dlaczego Bóg wydał Judeę i Jerozolimę w ręce Babilończyków?**

---

---

Gdy stoimy wobec wyzwań XXI wieku, potrzebujemy nowego spojrzenia na Boga obrazowo opisanego w *Księdze Daniela*. Według tej księgi Bóg, któremu służymy, nie tylko kieruje historią dzięki swojemu zwierzchnictwu, ale także miłosiernie interweniuje w życiu swego ludu, by nieść pomoc wierzącym w potrzebie. Jak się przekonamy, to, co Bóg uczynił dla hebrajskich wygnańców, jest gotowy uczynić także dla swego ludu w czasie końca, bez względu na to, jakie ataki zostaną przypuszczone na Jego wiernych i ich wiare.

**Z jakimi wyzwaniami wobec swojej wiary spotykasz się obecnie, zarówno na zewnątrz Kościoła, jak i w samym Kościele oraz ze strony swoich wad charakteru? Jak możesz się nauczyć polegać na mocy Boga, który pomaga ci pokonywać wszystkie przeciwności?**

---

---

**Przeczytaj 1. rozdział *Księgi Daniela*. Jaki nacisk był wywierany na młodych Judejczyków w celu ich przystosowania do wymogów życia na dworze babilońskim?**

Po przybyciu do Babilonu czterej młodzi Judejczycy stanęli wobec największego wyzwania dla ich wiary i przekonań — zostali wybrani do specjalnego szkolenia mającego ich przygotować do służby dla króla. Starożytni królowie często rekrutowali najlepszych jeńców do służby na królewskim dworze. W tym celu należało ich przekonać do zmiany lojalności i do wiary w bogów wyznawanych przez nowego monarchę. Cały ten proces polegał na intensywnej indoktrynacji, która miała zmienić światopogląd młodych ludzi. Jednym z elementów tego procesu była zmiana imion jeńców. Nowe imię oznaczało zmianę przynależności i przeznaczenia. Przez zmianę imienia jeńców Babilończycy podkreślali swoją władzę nad nimi i zmuszali ich do przyswojenia wartości i kultury Babilonii. Ich pierwotne imiona, wskazujące w tym przypadku na Boga Izraela, zostały zastąpione imionami wyrażającymi cześć dla babilońskich bóstw. Ponadto król postanowił, że młodzi ludzie mają otrzymywać pokarm ze stołu królewskiego. W starożytności taki fakt miał głębokie znaczenie. Oznaczał niepodzielną lojalność wobec króla i odzwierciedlał zależność od niego. A ponieważ pokarm ten był zazwyczaj ofiarowany bogom imperium, spożywanie go miało także głębokie religijne znaczenie. Oczywiście oznaczało to uczestniczenie w religijnym kulcie, w którym uczestniczył król.

Tak więc Daniel i jego towarzysze znaleźli się w bardzo trudnych okolicznościach. Aby pozostać wiernymi Bogu i przetrwać wobec przemożnej potęgi imperialnego systemu, potrzebowali po prostu cudu. Jeszcze bardziej komplikowało sytuację to, że miasto Babilon było monumentalnym wyrazem ludzkich osiągnięć. Architektoniczne piękno babilońskich świątyń, wiszące ogrody Babilonu i rzeka Eufrat płynąca przez środek miasta tworzyły obraz niezrównanej potęgi i chwały. Tak więc Daniel i jego przyjaciele otrzymali okazję awansu i szansę korzystania z dobrodziejstw i bogactwa babilońskiego systemu. Mieli tylko zapomnieć o swoim pochodzeniu i stać się jednymi z najbardziej wpływowych dworzan najpotężniejszego władcy na ziemi. Czy wybiorą kompromis i odrzucą swoje zasady, by wkroczyć na ścieżkę wiodącą do chwały?

**Jak ci młodzi ludzie mogliby uzasadnić swoją decyzję dotyczącą kompromisu w kwestii swoich przekonań? W jaki sposób możesz się spotkać z podobną sytuacją, choć może nie w takiej skali?**

**Przeczytaj Dn 1,7-20. Widzimy tu dwa czynniki w działaniu: wolny wybór Daniela i interwencję Boga. Jaka ważna zasada została tu ukazana?**

---

---

Wygląda na to, że czterej hebrajscy jeńcy nie zaprotestowali przeciwko zmianie swoich imion na babilońskie. Najprawdopodobniej nie mogli z tym nic zrobić, poza używaniem hebrajskich imion między sobą. Jednak w kwestii pokarmu i wina z królewskiego stołu najwyraźniej mieli wybór — spożywać je albo nie spożywać. Tak więc ich wolność wyboru odgrywała w tej kwestii istotną rolę.

Jednak skoro urzędnik królewski mógł zmienić ich imiona, to mógł także zarządzić, co mają jeść i pić. Istniały przynajmniej dwa powody, dla których młodzi Hebrajczycy powinni byli odmówić spożywania pokarmu z królewskiej kuchni.

Po pierwsze posiłki przygotowywane przez królewskiego kucharza mogły zawierać mięso nieczystych zwierząt (zob. 11. rozdział *Księgi Kapłańskiej*). Po drugie mięso służące do przygotowania posiłków mogło pochodzić ze zwierząt ofiarowanych wcześniej pogańskim bogom. Tak więc Daniel wyjaśnił wprost i bez uciekania się do podstępów czy wybiegów, że jego prośba ma charakter religijny, to znaczy, że pokarm przygotowywany w pałacowej kuchni mógłby skalać jego i jego przyjaciół (zob. Dn 1,8). Takie oświadczenie musiało wymagać nie lada odwagi.

Gdy zastanawiamy się nad rozmową między Danielem a dworskim urzędnikiem, wyróżnia się w niej kilka istotnych punktów. Po pierwsze Daniel rozumiał trudną sytuację królewskiego urzędnika, więc zaproponował mu próbę. Dziesięć dni spożywania alternatywnych posiłków musiało wystarczyć, by wykazać zalety tej diety i usmierzyć obawy przełożonego nad sługami dworskimi. Po drugie pewność Daniela, że pozytywny efekt zaproponowanego przez niego sposobu odżywiania okaże się w tak krótkim czasie, opierała się na absolutnym zaufaniu pokładanym w Bogu. Po trzecie wybór diety roślinnej i czystej wody do picia wskazuje na to, jaki pokarm przeznaczył Bóg dla ludzkości po stworzeniu (zob. Rdz 1,29). Z pewnością zadecydowało to o wyborze dokonany przez Daniela. W końcu jaka dieta mogłaby być lepsza od zaplanowanej dla nas przez Boga?

**Dlaczego wolny wybór Daniela był tak ważny, iż otworzył Bogu drogę do działania (zob. Dn 1,9)? Czego możemy się nauczyć z tego o znaczeniu naszych wyborów? Jak nasze zaufanie do Boga powinno wpływać na nasze wybory?**

# ROZPOCZĘCIE 10 DNI MODLITW

## Nieskazitelnosc i mądrość

ŚRODA — 8 stycznia

Daniel i jego towarzysze zostali wybrani do służby królewskiej, gdyż pasowali do charakterystyki przygotowanej przez Nebukadnesara. Według króla urzędnicy dworscy musieli być *bez jakiegokolwiek wady i piękni z wyglądu* (zob. Dn 1,4). Co ciekawe, ofiary składane w świątyni i ludzie służący w niej także musieli być *bez skazy* (zob. Kpł 22,17-25; 21,16-24). Wydaje się, że król Babilonii porównywał się z Bogiem Izraela, wymagając podobnych cech od tych, którzy mieli służyć na jego dworze. Z drugiej strony takie cechy mogły pośrednio sugerować, że Daniel i jego towarzysze byli żywymi ofiarami dla Boga, stając wobec wyzwań, z jakimi spotkali się w Babilonii.

**Przeczytaj Ga 2,19-20; Mt 16,24-26; 2 Kor 4,17. Co wersety te mówią nam o tym, jak możemy dochować wierności Bogu bez względu na to, z jakimi pokusami mamy do czynienia?**

.....

.....

Bóg uczcił lojalność czterech młodych Hebrajczyków i sprawił, że pod koniec dziesięciodniowej próby wyglądali zdrowiej i lepiej niż pozostali uczniowie z dworskiej szkoły, którzy jadaliby dania przygotowywane w królewskiej kuchni. Ponadto Bóg dał swoim czterem sługom znajomość i rozumienie wszelkiego pisma i mądrości, a Danielowi umiejętność interpretowania wszelkiego rodzaju widzeń i snów (zob. Dn 1,17). Ten dar miał odegrać istotną rolę w prorockiej służbie Daniela.

Jak Bóg uczcił wiarę swoich sług na dworze babilońskim, tak daje i nam mądrość do sprostania wyzwaniom świata. Z doświadczenia Daniela i jego towarzyszy uczymy się, że można pozostać nietkniętym przez zepsucie panujące w społeczeństwie. Uczymy się także tego, że nie musimy się izolować od społeczeństwa i jego życia kulturalnego, by służyć Bogu. Daniel i jego towarzysze nie tylko żyli w kulturze opartej na kłamstwach i mitach, ale także poznali w szkole te kłamstwa, błędy i mity, a jednocześnie pozostali wierni Bogu.

**Bez względu na to, gdzie żyjemy, spotykamy się z wyzwaniem polegającym na dochowaniu wierności temu, w co wierzymy, stając wobec kulturowych i społecznych wpływów przeciwnych naszym wierzeniom. Wymień negatywne wpływy występujące w kulturze, w której żyjesz, i zadaj sobie pytanie: *Jak skutecznie opieram się tym wpływom?***

**Przeczytaj Dn 1,17-21. Co było kluczem do sukcesu tych czterech młodych ludzi? (Zob. także Hi 38,36 BG; Prz 2,6; Jk 1,5).**

---

---

Po trzech latach nauki na elitarnym „uniwersytecie babilońskim” czterech młodzi Hebrajczycy zostali wraz z innymi absolwentami stawieni przed królem w ramach końcowego egzaminu. Nie tylko wyglądali lepiej niż inni studenci, ale przewyższali wszystkich wiedzą i mądrością. Nic dziwnego, że natychmiast zostali zatrudnieni w królewskiej administracji. Nie powinniśmy zapominać, że ta wiedza i mądrość z pewnością obejmowała także rzeczy związane z pogaństwem. Jednak młodzi Hebrajczycy zapoznali się z tym wszystkim, i to dobrze, nawet jeśli w te rzeczy nie wierzyli.

Nebukadnesar mógł zapewne sądzić, że te osiągnięcia mają coś wspólnego z pałacową dietą i jego programem szkolenia, jakiemu zostali poddani czterech hebrajczy studenci. Jednak Daniel i jego towarzysze wiedzieli, jak wyraźnie wskazuje na to opis, że ich znakomite wyniki zawdzięczali nie babilońskiemu systemowi. Wszystko, co dobre, otrzymali bowiem od Boga. To znakomity przykład tego, czego Bóg może dokonać dla tych, którzy Mu ufają. Nie powinniśmy się obawiać przemożnej siły środków masowego przekazu, rządów i innych instytucji mogących zagrozić naszej tożsamości jako dzieci Bożych. Gdy pokładamy naszą ufność w Bogu, możemy być pewni, że może On podtrzymać nas w trudnych chwilach i zachować wbrew wszelkim zewnętrznym przeciwnościom. Kluczem dla nas jest dokonywanie właściwych wyborów, gdy stajemy wobec wyzwań dla naszej wiary.

Studiując 1. rozdział *Księgi Daniela*, uczymy się ważnych lekcji o Bogu: 1. Bóg panuje nad historią. 2. Bóg udziela mądrości, abyśmy potrafili żyć nawet w nieprzyjaznym środowisku naszej kultury i naszego społeczeństwa. 3. Bóg uczy tych, którzy Mu ufają, trzymając się przekonań i stylu życia opartych na Jego Słowie.

1. rozdział *Księgi Daniela* kończy się wzmianką, iż „Daniel pozostał tam [na dworze królewskim] do pierwszego roku Cyrusa” (Dn 1,21). Wzmianka o Cyrusie jest tu bardzo istotna — stanowi promyk nadziei w doświadczeniu wygnania. Cyrus został wybrany przez Boga, by wyzwolić Jego lud i pozwolić Judejczykom wrócić do Jerozolimy. Choć rozdział zaczyna się klęską i wygnaniem, to jednak kończy się pojawieniem nadziei na powrót do ojczyzny. Taki jest nasz Bóg — nawet w najtrudniejszych chwilach naszego życia zawsze otwiera przed nami okno nadziei, abyśmy mogli dostrzec chwałę i radość, które sięgają poza nasze cierpienie i ból.

## DO DALSZEGO STUDIUM

„Daniel i jego towarzysze w młodości swojej, gdy przebywali w Babilonie, pozornie byli bardziej wyróżnieni przez los niż Józef w pierwszym okresie swego pobytu w Egipcie. Jednak i oni byli poddani próbom nie lżejszym niż Józef. Młodzieńcy ci, pochodzący z rodów królewskich, przybyli ze swoich domów judzkich do najwspanialszego z ówczesnych miast na świecie, na dwór najpotężniejszego monarchy — Nebukadnesara, gdzie zostali przydzieleni do przybocznej służby królewskiej. W tym zbytkownym i zepsutym otoczeniu czyhały na młodzieńców wszelkiego rodzaju pokusy. Fakt, że wyznawcy Jahwe stali się niewolnikami babilońskimi, że naczynia z przybytku ich Boga dostały się do świątyni pogańskich Babilonu i że król izraelski został uwięziony, rozgłaszali Babilończycy jako oczywisty znak przewagi ich religii i obyczajów nad religią i obyczajami hebrajskimi. W tych warunkach skrajnego poniżenia, w jakich znajdowali się Izraelici z powodu odstępstwa od Boga i Jego przykazań, Bóg wykazał wyższość swych świętych żądań oraz absolutną konieczność posłuszeństwa wobec nich. O tej wyższości mógł Pan świadczyć jedynie za pośrednictwem wiernych Mu ludzi”<sup>1</sup>.

## PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Omówcie podczas pierwszej części nabożeństwa różne kulturowe i społeczne wyzwania, z jakimi macie do czynienia w waszym społeczeństwie jako chrześcijanie. Jakie są to wyzwania i jak Kościół jako całość może się nauczyć na nie reagować?
2. Pomyśl, jak łatwo byłoby Danielowi i jego przyjaciółom usprawiedliwić kompromis w kwestii wiary. Przecież zostali pokonani przez Babilończyków. Judejczycy stali się jeńcami. Jakiego jeszcze dowodu potrzebowali, by wytłumaczyć sobie, że babilońscy bogowie okazali się silniejsi niż Bóg Izraela, a więc wygnańcom nie pozostało nic innego, jak tylko pogodzić się z tym faktem? Jakie ważne biblijne prawdy mogły im pomóc nie ulec pokusie takiego sposobu myślenia? (Zob. Jr 5,19; 7,22-34). Co mówi to nam o doniosłości poznania *Biblii* i zrozumienia zagadnienia teraźniejszej prawdy?
3. Dlaczego wierność jest tak ważna nie tylko dla nas samych, ale także dla tych, dla których nasza wierność jest świadectwem o charakterze Boga, któremu staramy się służyć?

<sup>1</sup> Ellen G. White, *Wychowanie*, Warszawa 1992, s. 39.